

RETEN I NYKØBING FALSTER DOM

afsagt den 26. februar 2020

Sag BS-5848/2019-NYK

B
(beskikket advokat Troels Kock Nielsen)

mod

A
(advokat Kristian Svith)

og

Sag BS-23497/2019-NYK

A
(advokat Kristian Svith)

mod

Erstatningsnævnet
(advokat Sanne H. Christensen)

Denne afgørelse er truffet af retsassessor ...

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen BS-5848/2019-NYK er anlagt den 7. februar 2019, og sagen BS-23497/2019-NYK er anlagt den 24. maj 2019 og vedrører godtgørelse for svie og smerte og

erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter et overfald. Spørgsmålet om ansvarsgrundlaget og adciteredes påstande om afvisning og forældelse er udskilt til delafgørelse.

Vedrørende BS-5848/201-NYK:

Sagsøger, B, har nedlagt påstand om, at sagsøgte, A, tilpligtes at anerkende at være erstatningsansvarlig over for sagsøger, B, i det omfang der ikke sker dækning efter erstatningsansvarsloven som følge af manglende opfølgning over for Erstatningsnævnet, jf. VOL § 13, stk. 3, ved opgørelse af Bs personskadekrav.

Sagsøgte, A, har nedlagt påstand om frifindelse.

Vedrørende BS-23497/2019-NYK:

Sagsøger, A, har nedlagt følgende påstande:

1. Erstatningsnævnet tilpligtes at anerkende, at Bs fremsatte krav om godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke var forældet på tidspunktet for Erstatningsnævnets afgørelse den 8. november 2018.
2. Erstatningsnævnet skal anerkende, at Erstatningsnævnets afgørelser af 8. november 2018 i sag nr. 15-520-06319 om at afslå de af B fremsatte krav om godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er ugyldige.
3. Sagen hjemvises til fornyet behandling hos Erstatningsnævnet.

Sagsøgte, Erstatningsnævnet, har principalt nedlagt påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

B blev den 23. marts 2014 udsat for et voldeligt overfald. I forbindelse med straffesag herom blev advokat A beskikket som bistandsadvokat for B. Der blev afsagt dom den 3. september 2014 og den 7. januar 2015 fremsatte advokat A over for Erstatningsnævnet krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, godtgørelse for svie og smerte samt tab mén og tab af erhvervsevne.

Ved Erstatningsnævnets brev af 19. februar 2015 tilkendes B godtgørelse for svie og smerte i 14 dage. Af brevet fremgår:

"...

Godtgørelse for svie og smerte

Deres klient har søgt om godtgørelse for svie og smerte.

Nævnet har på det foreliggende grundlag tilkendt Deres klient en skønsmæssigt fastsat godtgørelse for svie og smerte, svarende til 14 sygedage.

Godtgørelsens størrelse pr. sygedag fremgår af erstatningsansvarslovens § 3 og er opreguleret til 2014 niveau (185 kr.) efter reglerne i lovens § 15.

Til brug for nævnets behandling af Deres klients krav om godtgørelse for svie og smerte udover de 14 sygedage, bedes Deres klients praktiserende læge udfylde vedlagte lægeerklæring og sende den tilbage til nævnet. Lægen bedes angive i hvilken periode Deres klient har været sygemeldt alene som følge af tilskadekomsten den 23-03-2014.

Det bemærkes, at det i medfør af erstatningsansvarslovens § 3 er en betingelse for at få godtgørelse for svie og smerte, at skadelidte har været syg. I medfør af erstatningsansvarslovens § 3, 2. pkt., kan der i særlige tilfælde ydes godtgørelse for svie og smerte, selv om skadelidte ikke har været syg.

Deres klient skal medbringe dette brev til lægen. Udgiften til erklæringen vil blive betalt af nævnet. Lægen bedes angive nævnets j.nr. på regningen.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

I anledning af Deres klients ansøgning om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste skal De indsende en erklæring fra Deres klients arbejdsgiver, der bekræfter beløbets størrelse og beregning.

De bedes endvidere indsende kopi af Deres klients lønsedler for de seneste tre måneder før tilskadekomsten samt oplyse datoen for Deres klients ansættelse.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er forskellen mellem Deres klients normalløn og sygeløn/sygedagpenge. Det fremgår af erstatningsansvarslovens § 2. Deres klient bedes derfor søge om sygedagpenge hos kommunen. De bedes herefter oplyse og dokumentere, hvilke beløb Deres klient har modtaget i sygeløn/sygedagpenge. Såfremt Deres klient ikke har mulighed for at modtage sygedagpenge fra kommunen, bedes De indsende afslag fra kommunen herom.

I den anledning skal nævnet gøre opmærksom på, at Deres klient ville have været berettiget til at modtage sygedagpenge fra sin arbejdsgiver, såfremt han i de sidste 8 uger inden fraværet havde været ansat hos den pågældende og havde været beskæftiget i mindst 74 timer. Såfremt Deres klient ikke opfyldte disse betingelser, ville Deres klient have været berettiget til at modtage sygedagpenge fra kommunen, såfremt han i de

sidste 26 uger inden fraværet havde været tilknyttet arbejdsmarkedet og i denne periode havde været beskæftiget i mindst 240 timer. Dette fremgår af §§ 30 og 32 i lovbe- kendtgørelse nr. 833 af 27. juni 2014 af lov om sygedagpenge.

..."

Det er ubestridt, at advokat A ikke fremsendte yderligere oplysninger til Erstatningsnævnet.

Ved brev af 29. januar 2018 fremsendte Bs nye advokat, advokat Troels Kock Nielsen, en anmodning til Erstatningsnævnet om et overblik over hvilke krav, der var fremsat og i givet fald afregnet.

Erstatningsnævnet gav ved brev af 7. februar 2015 advokaten aktindsigt, hvor- efter advokat Kock Nielsen anmodede om suspension af forældelsesfrister.

I brev af 14. februar 2018 meddelte Erstatningsnævnet følgende

"...

Nævnet kan ikke på det foreliggende grundlag meddele suspension i sagen.

Nævnet kan ikke generelt bekræfte at ville suspendere forældelsesfristen for så vidt an- går krav, som burde og kunne være rejst over for nævnet. Der henvises i den forbindel- se til offererstatningslovens § 13, stk. 3, hvorefter nævnet ikke kan behandle en ansøg- ning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrø- rende samme lovovertrædelse, og det nye (eller genfremsatte) krav fremsættes mere end 2 år efter, at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmin- dre der foreligger særlige grunde.

For de krav, som inden forældelsesfristens udløb er indbragt for Erstatningsnævnet, og som er under behandling ved nævnet, kan nævnet oplyse, at det af forældelseslovens § 21, stk. 2, fremgår, at forældelsesfristen tidligst udløber 1 år efter, at nævnet har givet meddelelse om sin afgørelse.

Nævnet skal endvidere bemærke, at der tidligst indtræder forældelse et år efter Ar- bejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse for så vidt angår krav, som be- ror på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledende udtalelse.

De finder en gennemgang af nævnets praksis vedrørende offererstatningslovens § 13, stk. 3 og anmodninger om suspension i nævnets årsberetning for 2015, side 51-54.

..."

Den 16. februar 2018 fremsendte advokat Kock Nielsen en opgørelse af erstat- ningskravet til Erstatningsnævnet, der ved brev af 23. februar 2018 anerkendte modtagelsen og anførte:

"...

Erstatningsnævnet har den 16-02-2018 modtaget Deres brev af samme dato, hvori De anmoder nævnet om at tilkende Deres klient erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tab af erhvervsevne (differencekrav).

Nævnet kan bekræfte, at sagen er genoptaget for så vidt angår disse krav. Sagen er fortsat under behandling.

Den almindelige sagsbehandlingstid i nævnet varierer og udgør for tiden gennemsnitligt 10-12 måneder fra nævnets modtagelse af Deres henvendelse.

Nævnet bemærker i øvrigt, at nævnet dags dato har anmodet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om akterne i Deres klients arbejdsskadesag.

..."

Ved afgørelse af 8. november 2018 tog Erstatningsnævnet stilling til kravene om erstatning, idet kravet om erstatning for tab af erhvervsevne blev imødekommet, mens kravet om erstatning for yderligere svie og smerte samt tabt arbejdsfortjeneste blev afvist med følgende begrundelse. I afgørelsen anføres blandt andet:

"...

Din klient har søgt om genoptagelse af kravet om godtgørelse for svie og smerte for perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015 i din erstatningsopgørelse af den 16-02-2018.

Nævnet har besluttet at afslå din klients ansøgning.

Nævnets afslag skyldes, at ansøgningen er indgivet over 2 år efter, at din klient indså eller burde have indset eksistensen af sit krav.

Nævnets afgørelse er truffet i medfør af offererstatningslovens § 13, stk. 3, hvoraf det fremgår, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, og det nye krav fremsættes mere end 2 år efter, at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde.

Henset til Højesterets dom i U.2013.1823H, hvor Højesteret fandt, at krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte ikke forældes successivt efter forældelsesloven, og som efter nævnets vurdering kan overføres til forældelsesreglen i offererstatningslovens § 13, finder nævnet, at den 2-årige forældelsesfrist i offererstatningslovens § 13, stk. 3 løber fra den 19-02-2015 hvor nævnet traf afgørelse for kravet om godtgørelse for svie og smerte for perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015.

Din klients anmodning om genoptagelse af krav om godtgørelse for svie og smerte i perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015 er således fremsat mere end 2 år efter, at din klient indså eller burde have indset sit krav senest den 19-02-2017.

Nævnet finder ikke, at der er særlige forhold i din klients sag, som medfører, at nævnet kan se bort fra, at ansøgningen om genoptagelse af kravet om godtgørelse for svie og smerte for perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015 først er indgivet den 16-02-2018.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

Din klient har søgt om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden fra den 23-03-2014 til den 18-10-2017 i din erstatningsopgørelse af den 16-02-2018.

Ved afgørelse af 19-02-2015 meddelte nævnet afslag på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015.

Din klient har søgt om genoptagelse af kravet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015 og fremsat krav om yderligere erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i perioden fra den 05-02-2015 til den 18-10-2017 i din erstatningsopgørelse af den 16-02-2018.

Nævnet har besluttet at afslå din klients ansøgning.

Nævnets afslag skyldes, at ansøgningen er indgivet over 2 år efter, at din klient indså eller burde have indset eksistensen af sit krav.

Nævnets afgørelse er truffet i medfør af offererstatningslovens § 13, stk. 3, hvoraf det fremgår, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, og det nye krav fremsættes mere end 2 år efter, at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde.

Henset til Højesterets dom i U.2013.1823H, hvor Højesteret fandt, at krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte ikke forældes successivt efter forældelsesloven, og som efter nævnets vurdering kan overføres til forældelsesreglen i offererstatningslovens § 13, finder nævnet, at den 2-årige forældelsesfrist i offererstatningslovens § 13, stk. 3 løber fra den 19-02-2015 hvor nævnet traf afgørelse for kravet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015.

Din klients anmodning om genoptagelse af krav erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015 er således fremsat mere end 2 år efter, at din klient indså eller burde have indset sit krav den 19-02-2017 og da erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke forældes successivt så finder nævnet, at din klients efterfølgende fortløbende krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ligeledes er forældet.

Nævnet finder ikke, at der er særlige forhold i din klients sag, som medfører, at nævnet kan se bort fra, at ansøgningen om genoptagelse af kravet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015 først er indgivet den 16-02-2018.

..."

Efter afslaget rejste advokat Kock Nielsen ved brev af 25. november 2018 krav overfor advokat A om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og svie og smerte.

Advokat A afviste ved brev af 28. november 2018 kravet og anførte i den forbindelse:

"...

Jeg bemærker, at i Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 fremgår det, at Erstatningsnævnets i afgørelse af 19. februar 2015 har afslået erstatning for tabt arbejdsfortjeneste samt svie og smerte. Ved gennemgang af afgørelsen af 19. februar 2018 ses ikke, at der er tale om afslag på svie og smerte samt tabt arbejdsfortjeneste, men alene, at man foreløbig har fastsat svie og smerte for 14 dage og herudover udbeder sig yderligere oplysninger vedr. tabt arbejdsfortjeneste.

Jeg har ikke på mit kontor fået oplysninger om, at sagen i øvrigt bliver afsluttet ved Erstatningsnævnet. I det sagen således ikke har været afsluttet og der ikke har været nogen afgørelse om at meddele afslag på svie og smerte samt tabt arbejdsfortjeneste er det min vurdering, at forældelse ikke kan være indtrådt, i det sagen stedse har verseret ved Erstatningsnævnet.

Således finder jeg retteligt, at Deres anmodning om genoptagelse af sag om tabt arbejdsfortjeneste samt svie og smerte, skulle have været en anmodning om fortsat behandling af førnævnte krav.

På den baggrund finder jeg, at Erstatningsnævnet bør anerkende at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste samt svie og smerte for den fulde periode. Jeg skal opfordre Dem til at forfølge dette krav.

Mit kontor har i forbindelse med varetagelse af sagen haft en sag mod klients tidligere arbejdsgiver omkring udlevering af ansættelsesbevis, som klients tidligere arbejdsgiver havde forfalsket. Denne sag er efter det for mig oplyste blevet farligt mellem parterne, men jeg fik ikke inden Deres indtræden i sagen forlig omkring dette, samt de oplysninger jeg skulle bruge til brug for udfærdigelse af erstatningsopgørelse.

For så vidt angår Deres erstatningskrav bemærker jeg, for så vidt angår tabt arbejdsfortjeneste, at Erstatningsnævnet alene afslår erstatning for perioden 23. marts 2014 til 4. februar 2015, jeg kan ikke af Deres brev udlede, hvorfor man rejser krav udover denne periode.

For så vidt angår svie og smerte bemærker jeg, at der tidligere er udbetalt svie og smerte og dette beløb bør som minimum fragå i Deres erstatningsopgørelse.

..."

Spørgsmålene om ansvarsgrundlag, afvisning og forældelse er udskilt til særskilt behandling.

B er ved Civilstyrelsens brev af 11. juli 2019 meddelt fri proces.

Forklaringer

Der er under sagen ikke afgivet forklaring af parterne.

Parternes synspunkter

B har i sit påstandsdokument anført følgende:

- at der i sager med professionsansvar er et skærpet ansvarsgrundlag,
- at sagsøgte, som advokat, har et professionsansvar overfor sagsøger i sin sagsbehandling overfor Erstatningsnævnet,
- at sagsøgte ved sin adfærd (manglende opfølgning på Erstatningsnævnets skrivelse af 19. februar 2015, bilag 3) har handlet erstatningspådragende overfor sagsøger,
- at Offererstatningslovens § 13, stk. 3, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18-11-2014, finder anvendelse vedrørende tidligere anmodninger om dokumentation, der fremsendes senere end 2 år fra Erstatningsnævnets anmodning om supplerende oplysninger,
- at forældelse i.h.t. Offererstatningslovens § 13, stk. 3, indtræder 19. februar 2017,
- at sagsøgte burde have indhentet sagsøgers lægejournal, og/eller have foranlediget lægeerklæring udfyldt,
- at dette burde være sket umiddelbart efter Erstatningsnævnets afgørelse af 19. februar 2015, bilag 3, og herefter forelagt materialet for Erstatningsnævnet.
- at der herved, allerede i april 2015 (maksimumbeløb, EAL § 3) kunne være gjort op med krav på svie og smerte godtgørelse, jf. EAL § 3, da journaloplysningerne var fuldt tilgængelige i 2015,
- at sagsøgte burde have fremskaffet, og fremlagt dokumentation for sagsøgers mistede A-indkomst, 2014, i form af arbejdsgivererklæring, og sup-

plerende lønsedler, de seneste 3 måneder op til overfaldet, den 23. marts 2014,

- at den manglende opfølgning på Erstatningsnævnets henvendelse af 19. februar 2015 dermed har medført forældelse af sagsøgers krav på tabt arbejdsfortjeneste og svie og smerte godtgørelse, jf. Offererstatningslovens § 13, stk. 3,
- at sagsøgte, som advokat for sagsøger, burde have fulgt op på sin sagsbehandling overfor Erstatningsnævnet, herunder eventuelt have anmodet om suspension af fristen i Offererstatningslovens § 13, stk. 3, hvis sagsøgte var af den opfattelse at der manglede oplysninger til dokumentation af sagsøgers krav,
- at det ikke er sket på noget tidspunkt mellem 19. februar 2019, og 7. februar 2019 (bilag 8), hvor sagsøgers nuværende advokat modtager aktindsigt i Erstatningsnævnet i sagen,
- at krav på tabt arbejdsfortjeneste og svie og smerte ikke forældes successivt, jf. U2013.1 823H,
- at sagsøgte dermed har pådraget sig erstatningsansvar overfor sagsøgte ved sin manglende opfølgning overfor Erstatningsnævnet.

A har i sit påstandsdokument anført følgende:

1. I forhold til Erstatningsnævnet

a. Erstatningsnævnets afvisningspåstand

Det bestrides, at der er grundlag for helt eller delvist at afvise sagen mod Erstatningsnævnet.

Erstatningsnævnets anbringender om, hvorfor sagen bør afvises, har været fremsat af Erstatningsnævnet i to andre sager, som undertegnede fører mod Erstatningsnævnet henholdsvis på vegne af en advokat og boet efter en advokat, der begge er blevet sagsøgt af en tidligere klient. I ingen af sagerne fik Erstatningsnævnet medhold i, at sagen skulle afvises. Kendelserne i de to sager er fremlagt som bilag 2 og 3 i sagen mod Erstatningsnævnet, men er også medtaget i As materialesamling.

Erstatningsnævnets anbringender om afvisning beror på to overordnede misforståelser:

- For det første den misforståelse, at A som udgangspunkt ikke har retlig interesse i at få prøvet sin påstand overfor Erstatningsnævnet, allerede fordi han ikke var part i sagen.

Det bestrides, at der eksisterer et sådant udgangspunkt, jf. grundlovens § 63 og f.eks. U2016.1526H, hvori Højesteret bl.a. anfører:

"Det forhold, at den person, som oplysningerne angår, ikke er part i aktindsigtssagen, udelukker ikke, at den pågældende kan være berettiget til få prøvet afgørelsen ved domstolene efter grundlovens § 63, stk. 1, 1. pkt., hvis de almindelige betingelser for at anlægge en retssag er opfyldt, herunder kravet om retlig interesse."

Henset til at Erstatningsnævnets afgørelser af 8. november 2018 (bilag 14) er afgørende for sagsøgers anbringende om, at A har udvist ansvarspådragende adfærd, synes det klart, at A har en retlig interesse i at få prøvet, om Erstatningsnævnets afgørelser er korrekte. Kan A ikke det, så er han dømt på forhånd.

- Erstatningsnævnets anden misforståelse består i, at Erstatningsnævnet ved sine anbringender forudsætter, at A i sagen mod sagsøger kan få en prøvelse af Erstatningsnævnets afgørelser.

Det er imidlertid ikke tilfældet; der henvises til U2019.1616H, hvoraf det fremgår, at en forvaltningsretlig afgørelse, der ikke har karakter af en afgørelse af en tvist mellem private parter, ikke kan anfægtes i en sag mellem private parter.

Det synes herefter utvivlsomt, at A har en retlig interesse i søgsmålet mod Erstatningsnævnet, idet det er hans eneste mulighed for at varetage sine interesser i forhold til det erstatningskrav, som sagsøger har rejst mod ham.

b. As påstande overfor Erstatningsnævnet

Det gøres overordnet gældende, at Erstatningsnævnets afgørelser af 18. november 2018 (bilag 14) vedrørende godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ugyldige. Der henvises til følgende omstændigheder:

- Erstatningsnævnet har i svarskriftet anerkendt, at der er ansøgt om godtgørelse og erstatning indenfor 2-års fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 3.

Da Erstatningsnævnets afgørelser (bilag 14) netop er begrundet med, at *"ansøgningen er indgivet over 2 år efter, at din klient indså eller burde have ind-*

set eksistensen af sit krav", har Erstatningsnævnet dermed implicit anerkendt, at afgørelserne ikke er korrekte. Allerede derfor bør afgørelserne kendes ugyldige.

Erstatningsnævnet ses ikke at have truffet afgørelse om, at der ikke rettidigt er indgivet dokumentation for det krav, som der rettidigt er ansøgt om. Erstatningsnævnet kan derfor ikke under denne retssag bruge dette anbringende som begrundelse for sine afgørelser (bilag 14).

- Det bestrides herudover, at Erstatningsnævnet har hjemmel til at anvende 2-årsfristen i offererstatningslovens § 13, stk. 3 for indlevering af dokumentation for i øvrigt rettidigt anmeldte krav.

Erstatningsnævnt har i svarskriftet anerkendt, at der er ansøgt om godtgørelse og erstatning indenfor 2-års fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 3.

Twistepunktet er derfor, om 2-årsfristen i § 13, stk. 3 også finder anvendelse i det tilfælde, hvor Erstatningsnævnet har bedt den skadelidte om yderligere oplysninger med henblik på at opgøre et erstatningskrav, som der rettidigt er ansøgt om. Det bestrides.

Den for denne sag relevante version af offererstatningslovens § 13, stk. 3 (i LBKG 2014-11-18 nr. 1209) lød således:

"Stk. 3. Nævnet kan ikke behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse og det nye krav fremsættes, mere end 2 år efter at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde."

Lovens ordlyd giver dermed ikke støtte for Erstatningsnævnets anbringende om, at der i bestemmelsen er hjemmel til at anvende den også i de tilfælde, hvor Erstatningsnævnet har bedt den skadelidte om yderligere oplysninger med henblik på at opgøre et erstatningskrav, som der rettidigt er ansøgt om.

Offererstatningslovens § 13, stk. 3 blev indført ved lov 2011-04-28 nr. 134. Af forarbejderne dertil (LFF 2011-02-09 nr. 134) er der intet nævnt om, at § 13, stk. 3 skulle finde anvendelse også i den situation, hvor Erstatningsnævnet anmoder om indsendelse af yderligere oplysninger.

Forarbejderne til bestemmelsen giver dermed heller ikke støtte for Erstatningsnævnets fortolkning af § 13, stk. 3.

Det forhold, at Erstatningsnævnet efter egen praksis har anvendt § 13, stk. 3 også i de tilfælde, hvor Erstatningsnævnet har bedt den skadelidte om yderligere oplysninger med henblik på at opgøre et erstatningskrav, som der rettidigt er ansøgt om, udgør ikke en hjemmel, jf. U2018.491H, U2018.3697H og Højesterets dom af 9. december 2019.

Som følge heraf bør A få medhold i sine påstande.

---oo0oo---

De omstændigheder, som Erstatningsnævnet har påberåbt sig, kan ikke føre til et andet resultat:

- Erstatningsnævnet henviser til Offererstatningsloven med kommentarer.

Kommentarerne i kommenterede lovsamlinger udgør ikke et hjemmelsgrundlag, og det forhold, at Erstatningsnævnet praksis er beskrevet i Offererstatningsloven med kommentarer er ikke dokumentation for, at den praksis har hjemmel.

Bemærkningerne i den kommenterede offererstatningslov må – henset til hvem forfatterne er – anses som rene partsindlæg fra Erstatningsnævnets side.

- Erstatningsnævnet henviser til "*hensynet bag § 13, stk. 3*", hvilket bl.a. er, at Erstatningsnævnet ikke skal behandle alt for gamle krav.

Heller ikke dette udgør et hjemmelsgrundlag.

Hensynet kan i øvrigt varetages ved, at Erstatningsnævnet fastsætter en frist efter offererstatningslovens § 14, stk. 3, jf. forarbejder til bestemmelsen (Betænkning 751 fra 1975), hvoraf følgende fremgår:

"Stk. 3 tilsigter at undgå, at behandlingen i nævnet trækker ud på grund af ansøgerens forhold. Medvirker han ikke til sagens oplysning, skønt han er opfordret hertil, kan nævnet afgøre sagen på det foreliggende grundlag."

Den rette fremgangsmåde for Erstatningsnævnet havde været at sætte en frist for indlevering af dokumentation, og derefter træffe en afgørelse på det foreliggende grundlag, hvis fristen ikke blev overholdt, jf. Offererstatningslovens § 14, stk. 3.

- Erstatningsnævnet anfører, at "*Ved lov nr. 486 af 30. april 2019 om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser blev § 13, stk. 3 ændret, så-*

ledes at det nu fremgår direkte af ordlyden, at fristen også gælder i forbindelse med nævnets dokumentationsanmodninger."

Denne udlægning af bestemmelsens anvendelsesområde bestrides.

Den nuværende § 13, stk. 3 angår efter sin ordlyd alene dokumentation, der indsendes mere end 2 år efter, at Erstatningsnævnet har truffet *endelig* afgørelse i sagen – dvs. behandlet samtlige de fremsatte erstatningskrav, og der således ikke længere verserer en sag hos Erstatningsnævnet.

I alle andre tilfælde er det fortsat § 14, der gælder i tilfælde af, at Erstatningsnævnet anmoder om dokumentation.

Endvidere bør det fremhæves, at der af lovforslaget til nugældende § 13, stk. 3 (LFF 2019-02-27 nr. 172) fremgår følgende:

"Det forudsættes, at nævnet i sin endelige afgørelse vil vejlede ansøgeren om, hvilke frister der gælder for fremsættelse af eventuelle yderligere krav om erstatning og godtgørelse vedrørende samme lovovertrædelse. Det forudsættes endvidere, at nævnet i sin endelige afgørelse vil gøre ansøgeren opmærksom på de krav, hvor nævnet ikke har tilkendt erstatning eller godtgørelse som følge af manglende dokumentation, og hvor nævnets anmodning om (yderligere) dokumentation ikke er imødekommet af ansøgeren. Nævnet forudsættes i disse tilfælde at oplyse ansøgeren om, at nævnet kan behandle det/de pågældende krav, hvis ansøgeren inden for 2 år efter afgørelsen indsender dokumentation herfor."

Vejledningspligten følger også af, at Erstatningsnævnet ved sin sagsbehandling er underlagt officialprincippet, jf. Justitsministeriets kommenterede oversigt over indkomne høringssvar af 21. februar 2019, punkt 2.9.2.

Erstatningsnævnet har i denne sag ikke vejledt hverken sagsøger eller A om, at dokumentationen skulle indsendes indenfor 2 år, hvis Erstatningsnævnet skulle behandle kravet.

Erstatningsnævnet udnyttede heller ikke mulighederne i § 14, stk. 3 for at fremme sagen, men forholdt sig blot passiv indtil sagsøgers krav – efter Erstatningsnævnets opfattelse – var forældet.

Dette synes ikke at være en fremgangsmåde, der er i overensstemmelse med officialprincippet.

2. I forhold til sagsøger

Det bestrides, at sagsøger har påvist et ansvarsgrundlag at gøre A erstatningsansvarlig på baggrund af.

Sagsøgers anbringende om, hvorfor A har handlet ansvarspådragende, er baseret på, at Erstatningsnævnets afgørelser (bilag 14) om at give sagsøger afslag på godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste er lovlige/gyldige.

Da Erstatningsnævnets afgørelser imidlertid er ulovlige/ugyldige på grund af manglende hjemmel, jf. det ovenfor anførte, har A ikke handlet ansvarspådragende overfor sagsøger.

Erstatningsnævnet har i sit påstandsdokument anført følgende:

1. TIL STØTTE FOR AFVISNINGSPÅSTANDEN

Principalt til støtte for afvisningspåstanden over for As påstand 1 og 3
Over for As påstand 1 og 3 gøres det til støtte for Erstatningsnævnets afvisningspåstand principalt gældende, at As påstand 1 og påstand 3 ikke er egnede til at blive taget under påkendelse, idet de to påstande reelt er anbringender for As påstand 2.

A påstår med sin påstand 1 Erstatningsnævnet tilpligtet at anerkende, at de af B fremsatte krav, ikke var forældede på tidspunktet for Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 (bilag 14). Med sin påstand 2 påstår A Erstatningsnævnet tilpligtet at anerkende, at Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 var ugyldig, og med påstand 3 påstås sagen hjemvist til fornyet behandling ved Erstatningsnævnet.

Påstand 1 er dermed et anbringende for påstand 2. Såfremt A får medhold i, at de af B fremsatte krav ikke var forældede på tidspunktet for Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 (bilag 14), er retsfølgen heraf således, at Erstatningsnævnets afgørelse er ugyldig.

Såfremt A får medhold i, at Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 (bilag 14) er ugyldig, er den naturlige følge heraf, at sagen vil blive genbehandlet, idet udmålingen ikke tidligere er vurderet af Erstatningsnævnet, og påstand 3 har dermed ikke et selvstændigt sigte ud over hvad der allerede følger af påstand 2.

As påstand 1 og 3 må af disse grunde afvises.

Til støtte for afvisningspåstanden over for As påstande (principalt for påstand 2, subsidiært for påstand 1 og 3)

Det gøres gældende, at A ikke har den fornødne retlige interesse i at få prøvet sin påstand overfor Erstatningsnævnet.

A er hverken adressat for Erstatningsnævnets afgørelse eller repræsentant for en adressat. Som udgangspunkt har A derfor ikke den efter retsplejelovens § 255 fornødne retlige interesse i at få prøvet sin påstand overfor Erstatningsnævnet, jf. sammenfatning af retspraksis i Niels Fenger m.fl., Forvaltningsret, 2018, side 890 ff., og Gorm Toftegaard Nielsen, Forvaltningssager i civilprocessen – om søgsmålskompetence, rette sagsøgte, søgsmålsfrister og civile fuldbyrdelsessøgsmål i U.2000B.319 (320).

Heller ikke ud fra den konkrete betydning, som rettens stillingtagen til As påstand i nærværende sag vil kunne få for ham, kan A anses for at have fornøden retlig interesse, jf. Toftegaard Nielsen som ovenfor anført, og omtalen af U1981.880V heri. As påstand 2 bliver således kun aktuel, såfremt retten i hovedsagen måtte frifinde A med henvisning til, at han ikke handlede ansvarspådragende ved ikke at reagere rettidigt over for Erstatningsnævnets anmodning om dokumentation for B. I givet fald vil alene B - og ikke A- have en retlig interesse i et ændret resultat af Bs sag ved Erstatningsnævnet.

Hovedanbringendet til støtte for As påstand overfor Erstatningsnævnet i nærværende sag er, at Erstatningsnævnet med urette ved sin afgørelse af 8. november 2018 (bilag 14) afviste at behandle Bs krav på godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Bliver A dømt i hovedsagen, har Erstatningsnævnet imidlertid med rette afvist at behandle Bs krav, idet advokat A ikke reagerede på Erstatningsnævnets dokumentationsanmodning rettidigt. Bliver A modsat frikendt, har han i sagens natur ingen interesse i, hvilket resultat Erstatningsnævnet måtte være kommet til i Bs sag. At A anlægger sag mod Erstatningsnævnet i nærværende sag giver derfor ikke mening og kan følgelig ikke føre til, at Erstatningsnævnet dømmes.

Rette retsmiddel er ikke søgsmål mod Erstatningsnævnet men i stedet at gøre anbringende om manglende tabsbegrænsning gældende over for B, såfremt A er af den opfattelse, at Erstatningsnævnets afgørelse ikke er korrekt, jf. også FED2003.2587V.

2. TIL STØTTE FOR FRIFINDELSESPÅSTANDEN

Det gøres overordnet gældende, at Erstatningsnævnet med rette har afvist at behandle Bs krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og godtgørelse for svie og smerte, og at afgørelsen af 8. november 2018 (bilag 14) således er lovlig og står ved magt som gyldig.

Kravene var i deres helhed forældede, jf. offererstatningsansvarslovens § 13, stk. 3

A sendte på vegne af B en ansøgning om godtgørelse og erstatning den 7. januar 2015 (bilag 2).

Der er i sagen ikke uenighed om, at ansøgningen den 7. januar 2015 (bilag 2) blev *indgivet* i overensstemmelse med fristen i § 13, stk. 1 og 2 i lovbe- kendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014 om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (herefter *offererstatningsloven*).

Der er derimod uenighed i sagen om, hvorvidt Bs krav senere blev forældet efter offererstatningslovens § 13, stk. 3 som følge af, at der ikke blev reageret på Erstatningsnævnets dokumentationsanmodning i afgørelse af 19. februar 2015 (bilag 3).

Det er derfor ikke korrekt, når A på side 4 i sit påstandsdokument af 7. januar 2019 har anført, at Erstatningsnævnet i sit svarskrift har anerkendt, at der er ansøgt om godtgørelse og erstatning indenfor 2-årsfristen i offererstatningslovens § 13, stk. 3.

Ved sin afgørelse af 19. februar 2015 (bilag 3) tilkendte Erstatningsnævnet B en skønsmæssig godtgørelse for svie og smerte, samtidig med at B blev anmodet om at dokumentere den resterende del af sit krav om godtgørelse for svie og smerte, samt sit krav om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Det fremgår af offererstatningslovens § 13, stk. 3, at Erstatningsnævnet ikke kan behandle en ansøgning efter offererstatningsloven, hvis Erstatningsnævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, og det nye krav fremsættes mere end 2 år efter, at ansøgeren indså eller burde have indset eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde.

Forældelsesfristen i § 13, stk. 3, gælder både nye krav og dokumentationsanmodninger. Dette var Erstatningsnævnets praksis allerede inden indførelsen af offererstatningslovens § 13, stk. 3, hvilket bl.a. fremgår af den kommenterede offererstatningslov (Sinding og Lerche: Offererstatningsloven med kommentarer, 1. udgave, 2005, side 127 f.):

”Princippet i § 13 [red. nu § 13, stk. 1] finder også anvendelse i tilfælde, hvor nævnet har modtaget første ansøgning inden udløbet af fristen i OEL § 13, men hvor ansøgeren senere søger om supplerende erstatning og godtgørelse eller genoptagelse af sagen. En sådan efterfølgende ansøgning vil således ikke blive imødekommet, hvis der er gået mere end to år, siden ansøgeren blev klar over, at ansøgeren havde yderligere krav mod nævnet. Det samme gør sig gældende, hvis ansøgeren undlader at fremsende dokumentation, som nævnet har bedt om.” (min understregning)

Af forarbejderne til offererstatningslovens § 13, stk. 3, (lovforslag nr. 134 af 9. februar 2011 om forslag til lov om ændring af retsplejeloven og offererstatningsloven) fremgår det, at:

”Arbejdsgruppen har endvidere noteret sig Erstatningsnævnets praksis, hvorefter principperne i offererstatningslovens § 13 tilsvarende gør sig gældende, hvor der - i tilknytning til en tidligere indgivet erstatningsansøgning - fremsættes en ny ansøgning vedrørende samme lovovertrædelse, hvorved der rejses nye erstatningskrav eller gøres nye anbringender gældende, som ansøger kunne og burde have fremsat over for nævnet på et væsentligt tidligere tidspunkt. Nævnets praksis har støtte i forarbejderne til offererstatningsloven, bestemmelsens formål samt de hensyn, der taler imod, at nævnet behandler alt for gamle krav, der fremsættes i tilknytning til en tidligere indgivet erstatningsansøgning.

Også i disse tilfælde vanskeliggør en meget sen ansøgning vurderingen af sagen, herunder f.eks. mulighederne for at indhente relevant dokumentation for det fremsatte erstatningskrav. Hertil kommer, at det kan være tiltagende uklart, om der er den fornødne årsagssammenhæng mellem ansøgers skader og lovovertrædelsen.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at nævnets praksis bør lovfæstes.”

Som det fremgår, er hensynet bag § 13, stk. 3, netop, at Erstatningsnævnet ikke skal behandle alt for gamle krav.

Ved lov nr. 486 af 30. april 2019 om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser blev § 13, stk. 3, ændret, således at det nu fremgår

direkte af ordlyden, at fristen også gælder i forbindelse med Erstatningsnævnets dokumentationsanmodninger. Sidste led af § 13, stk. 3, lyder således:

»Stk. 3. [...] Hvis nævnet anmoder om dokumentation for et fremsat krav og dokumentation ikke er fremsendt senest 2 år efter nævnets endelige afgørelse, kan nævnet ikke behandle kravet. 1.-3. pkt. kan fraviges, hvis der foreligger særlige grunde.«

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. 172 af 25. april 2019 om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, punkt 2.5.1.) er det om gældende ret anført, at:

” [...] Hvis en sag er under behandling hos Erstatningsnævnet i mere end 2 år, og ansøgeren - mens sagen verserer hos nævnet, men mere end 2 år efter indgivelse af ansøgningen - fremsætter et yderligere krav om erstatning eller godtgørelse, som ansøgeren indså eller burde have indset eksistensen af på tidspunktet for indgivelse af den første ansøgning, vil det nye krav blive afvist under henvisning til § 13, stk. 3.

Fristen i stk. 3 finder efter Erstatningsnævnets faste praksis endvidere anvendelse i de tilfælde, hvor nævnet anmoder om (yderligere) dokumentation for et fremsat krav. I de tilfælde, hvor der ikke er indsendt (tilstrækkelig) dokumentation for et fremsat krav, og nævnet derfor anmoder ansøgeren herom, skal dokumentationen således indsendes til nævnet inden for 2 år. Hvis ansøgeren ikke inden for fristen indsender den fornødne dokumentation, afviser nævnet at behandle kravet. Toårsfristen gælder ikke, hvis der foreligger særlige grunde. [...]”

Forarbejderne henviser således direkte til, at der efter den for nærværende sag relevante lov, gjaldt en 2-årig frist for fremsættelse af yderligere krav eller indsendelse af dokumentation for allerede fremsatte krav. Dette gjaldt, som det fremgår, uanset at skadelidtes sag allerede var under behandling i Erstatningsnævnet.

Indsættelsen af sidste led i § 13, stk. 3, var således blot en kodificering af den almindeligt anerkendte praksis hos Erstatningsnævnet (se hertil bl.a. Erstatningsnævnets Årsberetning for 2015, punkt 7.8).

Det er dermed helt tydeligt, at dokumentation efter anmodning fra Erstatningsnævnet skal fremsendes senest 2 år efter Erstatningsnævnets afgørelse herom.

Fristen efter offererstatningslovens § 13, stk. 3, begyndte dermed at løbe fra dagen for Erstatningsnævnets dokumentationsanmodning den 19. februar 2015 (bilag 3).

Dokumentationen for Bs krav skulle således være indgivet senest den 19. februar 2017 for at være rettidig i medfør offererstatningslovens § 13, stk. 3. Bs daværende advokat, A, indsendte imidlertid ikke dokumentation inden for denne frist, ligesom han ikke i øvrigt anmodede om fristforlængelse, eller på anden måde tog skridt til at afbryde forældelsesfristen.

Først da advokat Troels Kock Nielsen indtrådte som repræsentant i Bs sag, blev der den 29. januar 2018 fulgt op på nævnets anmodning (bilag A). Opfølgningen på Erstatningsnævnets dokumentationsanmodning i afgørelsen af den 19. februar 2015 (bilag 3), skete dermed først knap tre år efter nævnets anmodning, og dermed knap 1 år efter forældelsesfristens udløb den 19. februar 2017.

Forældelsesfristen udløb dermed for kravene i deres helhed den 19. februar 2017, idet det på baggrund af Højesterets dom i U.2013.1823H må anses for fastslået, at godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ikke forældes successivt.

Erstatningsnævnet har ikke suspenderet forældelsen af kravene
Erstatningsnævnet har i øvrigt på intet tidspunkt suspenderet forældelsesfristen i Bs sag.

Erstatningsnævnets formulering i brevet af 23. februar 2018 (bilag 13) om, at Bs krav om godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste blev genoptaget, var således alene et udtryk for, at Erstatningsnævnet anså Bs krav om godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste for færdigbehandlede, idet der ikke var svaret på Erstatningsnævnets dokumentationsanmodning inden forældelsesfristens udløb. Erstatningsnævnet genoptog derfor sagen med henblik på at revurdere, hvorvidt der var indtrådt forældelse. Sagen var derfor under (gen)behandling fra advokat Troels Kock Niensens anmodning om genoptagelse den 16. februar 2018 (bilag 11) og indtil der blev truffet afgørelse den 8. november 2018 (bilag 14).

Dette fremgår også af Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 (bilag 14), hvori det er anført, at

”Ved afgørelse af 19-02-2015 meddelte nævnet afslag på godtgørelse for svie og smerte i den søgte periode udover 14 dages skønsmæssig godtgørelse for svie og smerte som ved samme afgørelse blev tilkendt.

Din klient har søgt om genoptagelse af kravet om godtgørelse for svie og smerte for perioden fra den 23-03-2014 til den 04-02-2015 i din erstatningsopgørelse af den 16-02-2018.

Nævnet har besluttet at afslå din klients ansøgning.

Nævnets afslag skyldes, at ansøgningen er indgivet over 2 år efter, at din klient indså eller burde have indset eksistensen af sit krav.

Nævnets afgørelse er truffet i medfør af offererstatningslovens § 13, stk. 3, hvoraf det fremgår, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, og det nye krav fremsættes mere end 2 år efter, at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige grunde.”

Det bør hertil bemærkes, at Erstatningsnævnets brev af 14. februar 2018 (bilag 12) alene indeholder en tilkendegivelse om, at der ikke indtrådte forældelse af krav, som fortsat var under behandling i Erstatningsnævnet, og som dermed ikke allerede var forældede. Dette var tilfældet for så vidt angik Bs krav om erhvervsevnetabserstatning, hvilken erstatning han blev tilkendt ved Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 (bilag 14).

Erstatningsnævnets brev indebar derimod ikke, at der skete suspension af forældelsesfristen for krav som allerede var forældede efter offererstatningslovens § 13, stk. 3, jf. også det af Erstatningsnævnet eksplicitte anførte i brev af 14. februar 2018 (bilag 12).

Offererstatningslovens § 14, stk. 3, er sagen uvedkommende

Det bør endvidere bemærkes, at offererstatningslovens § 14, stk. 3, og § 13, stk. 3, *ikke* – som anført af A – varetager det samme formål.

Offererstatningslovens § 13, stk. 3, er en fristregel, som sikrer, at Erstatningsnævnet ikke skal behandle alt for gamle krav, som kunne være fremsat eller dokumenteret på et tidligere tidspunkt.

Offererstatningslovens § 14, stk. 3, varetager derimod hensynet til en effektiv fremme af sagsbehandlingen i Erstatningsnævnet. Hvis ikke § 14, stk. 3 (nugældende § 14, stk. 4), eksisterede, kunne ansøgeren således prin-

cipielt svare på hver af Erstatningsnævnets anmodninger på et hvilket som helst tidspunkt indenfor 2 år (forældelsesfristen), og derved bevirke en meget lang sagsbehandlingstid i Erstatningsnævnet. Erstatningsnævnet kan efter bestemmelsen derfor vælge at fastsætte en frist for ansøgerens medvirken til sagens oplysning og afgøre sagen på det foreliggende grundlag, såfremt anmodningen ikke imødekommes inden fristen. Fristen der fastsættes efter lovens § 14, stk. 3, er i sagens natur dermed kortere end forældelsesfristen § 13, stk. 3, idet reglen i modsat fald ikke ville have noget praktisk anvendelsesområde.

Ovenstående understøttes endvidere af det forhold, at lovgiver ved ændringen af § 13, stk. 3, i 2019 (lov nr. 486 af 30. april 2019) tydeliggjorde, at fristreglen i lovens § 13, stk. 3, også omfatter Erstatningsnævnets dokumentationsanmodninger, og samtidig bibeholdte den dagældende § 14, stk. 3, uændret. Såfremt lovens § 13, stk. 3, og § 14, stk. 3, varetog det samme hensyn, må det formodes, at lovgiver havde afskaffet den ene eller den anden bestemmelse.

Offererstatningslovens § 14, stk. 3, er herefter uvedkommende i forhold til nærværende sag. Erstatningsnævnet gjorde ikke brug af muligheden for at fastsætte en kortere frist efter offererstatningsansvarslovens § 14, stk. 3, hvorfor alene fristen i lovens § 13, stk. 3, fandt anvendelse.

Forældelsesloven finder ikke anvendelse, jf. U.2018.491H
Højesterets dom trykt i U.2018.491H ændrer ikke på, at dokumentation skulle være indgivet til Erstatningsnævnet senest den 19. februar 2017.

Højesteret slog i sagen fast, at der for krav efter offererstatningsloven ikke gælder forældelsesfrister efter forældelsesloven ved siden af fristerne i offererstatningslovens § 13. Dommen viser dermed, at erstatning efter offererstatningsloven alene afhænger af, om fristerne i offererstatningslovens § 13 er overholdt.

Den tvivl, der anføres i lovforslag nr. 172 af 27. februar 2019 om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser om anvendelsesområdet for offererstatningslovens § 13, stk. 3, vedrører ikke spørgsmålet om, hvorvidt § 13, stk. 3, omfatter Erstatningsnævnets dokumentationsanmodninger, men vedrører derimod, hvorvidt de almindelige forældelsesregler i forældelsesloven fandt anvendelse ved siden af § 13, stk. 3. Som anført ovenfor, så er denne tvivl endeligt afklaret med Højesterets dom i U2018.491H.

I øvrigt bemærkes det, at ukendskab til retstilstanden ikke kan medføre, at Erstatningsnævnet skulle have set bort fra overskridelsen af fristen i § 13, stk. 3.

Ingen særlige grunde, jf. offererstatningslovens § 13, stk. 3, sidste led

Der forligger tilmed ikke nogen særlige grunde, som kan begrunde, at Erstatningsnævnet skulle have set bort fra den betydelige fristoverskridelse, jf. offererstatningslovens § 13, stk. 3, sidste led.

Derimod kan det konstateres, at B under hele sagen har været repræsenteret ved advokat, herunder advokat A i hele den periode, hvor fristen løb (fra den 19. februar 2015 til den 19. februar 2017). I det omfang der var grundlag for et yderligere krav, og der kunne fremskaffes yderligere dokumentation, må det dermed også forventes, at advokat A havde bistået hermed inden for fristen på 2 år efter Erstatningsnævnets dokumentationsanmodning.

B har også i overensstemmelse hermed rettet sit krav mod A og ikke mod Erstatningsnævnet.

Det forhold, at A som advokat for B ikke har reageret rettidigt, udgør ikke særlige grunde, der kan begrunde, at Erstatningsnævnet burde have set bort fra fristoverskridelsen.

Fristen udløb den 19. februar 2017

Forældelsesfristen for Bs krav om godtgørelse for svie og smerte samt for erstatning for tabt arbejdsfortjeneste udløb dermed i sin helhed 2 år efter Erstatningsnævnets dokumentationsanmodning af 19. februar 2015 (bilag 3). Forældelsesfristen var derfor udløbet godt et år forinden advokat Troels Kocks henvendelse til Erstatningsnævnet den 29. januar 2018 (bilag A).

Erstatningsnævnets afgørelse af 8. november 2018 (bilag 14) er derfor korrekt, og Erstatningsnævnets påstand om frifindelse bør herefter tages til følge.

Rettens begrundelse og resultat

Ad afvisningspåstanden:

Retten finder, at advokat A har en retlig interesse i under en sag mod Erstatningsnævnet at få prøvet om nævnet med rette har afvist at be-

handle Bs krav på godtgørelse for svie og smerte og på tabt arbejdsfortjeneste fremsat ved brev af 16. februar 2018.

Retten har i den forbindelse lagt vægt på, at dette har en afgørende betydning for spørgsmålet om As erstatningsansvar. Det kan herved ikke føre til et andet resultat, at A ikke var adressat for Erstatningsnævnets afgørelse om afvisning af Bs krav.

Ad forældelse:

Erstatningsnævnet træf den 19. februar 2015 afgørelse om, at B blev tildelt godtgørelse for svie og smerte for 14 dage, mens resten af de rejste krav ikke blev imødekommet, idet der ikke var fremsendt dokumentation for kravene. Det er ubestridt, at der ikke blev fremsendt dokumentation for kravene, før advokat Kock Nielsens anmodning af 16. februar 2018. Nævnet tildelte herefter B erstatning for tab af erhvervsevne, idet denne del af kravet ikke var forældet, men afviste krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og krav på yderligere godtgørelse for svie og smerte.

Den dagældende offererstatningslov § 13, stk. 3, var formuleret således:

”Stk. 3. Nævnet kan ikke behandle en ansøgning, hvis nævnet tidligere har behandlet erstatningskrav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse og det nye krav fremsættes mere end 2 år efter at ansøgeren indså eller burde indse eksistensen af dette krav, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.”

Af forarbejderne til lovforslaget vedrørende den nugældende formulering af bestemmelsen fremgår, at Erstatningsnævnet efter fast praksis fortolkede bestemmelsen således, at krav også skulle afvises, hvis dokumentationen ikke var indsendt inden 2 år.

Retten finder, at Erstatningsnævnets faste praksis har hjemmel i en fortolkning af den dagældende bestemmelse, idet formålet med bestemmelsen var at undgå at Nævnet skulle tage stilling til gamle krav, der kunne være rejst (eller dokumenteret) på et tidligere tidspunkt. Retten opfatter således alene den ændrede bestemmelse i offererstatningslovens § 13, stk. 3, som en kodificering af gældende ret.

Retten tiltræder herefter, at Erstatningsnævnet har afvist at behandle Bs anmodning om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste samt yderligere godtgørelse for svie og smerte.

Ad ansvarsgrundlag:

A har som beskikket bistandsadvokat et professionsansvar overfor B. Det er ubestridt, at A ikke indhentede og fremsendte den af Erstatningsnævnet ønskede dokumentation.

Da retten har fastslået, at Erstatningsnævnet med rette har afvist Bs krav, finder retten, at A har pådraget sig erstatningsansvar over for B for det tab, som denne har lidt ved den manglende opfølgning.

Bs påstand herom tages herved til følge.

Sagsomkostningerne er i relation til ad citationssagen, der sluttet ved rettens afgørelse, efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 55.000,00 kr. Erstatningsnævnet er ikke momsregistreret.

THI KENDES FOR RET :

Erstatningsnævnet frifindes for de af A nedlagte påstande.

A tilpligtes at anerkende at være erstatningsansvarlig over for sagsøger, B, i det omfang der ikke sker dækning efter erstatningsansvarsloven som følge af manglende opfølgning over for Erstatningsnævnet, jf. VOL § 13, stk. 3, ved opgørelse af Bs personskadekrav.

A skal til Erstatningsnævnet betale sagsomkostninger med 55.000,00 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.